

ОСНОВНІ ПРОБЛЕМИ ФУНКЦІОНУВАННЯ АГРОПРОМИСЛОВОГО КОМПЛЕКСУ ТА ШЛЯХИ ЇХ ПОДОЛАННЯ

студентка групи Ф-02 Дзюба К. О.

Аграрно-промисловий комплекс — це вертикально інтегрована і скоординована сукупність галузей і підприємств, зайнятих виробництвом продовольства, продуктів з сільськогосподарської сировини, їхнім зберіганням, переробкою і доведенням до споживача. АПК — це не лише сукупність галузей і окремих підприємств загального організаційно-технологічного ланцюга, пов'язаних між собою модифікованими економічними відносинами. Його формування є загальнонаціональною, а в багатьох випадках і міжнародною координацією виробництва й реалізації великої групи споживчих товарів, насамперед продовольства та товарів, які прямо пов'язані з сільським господарством.

Агропромисловий комплекс є результатом розвитку агропромислової інтеграції – синтезу сільського господарства і промисловості.

Агропромислова інтеграція – це органічне поєднання сільського господарства і галузей промисловості, транспорту торгівлі тощо, які обслуговують сільське господарство, постачають ресурси і доводять його продукцію до споживача.

В Україні розвиток інтеграційних процесів гальмується незбалансованим і нерациональним розвитком окремих галузей і сфер, які входять до складу АПК, незбіганням інтересів промислових міністерств і відомств з інтересами сільських працівників тощо. Розвиток і зміцнення інтеграційних зв'язків можливі на шляхах переходу до ринкових відносин, функціонування різних форм і типів господарств, подальшого вдосконалення економічного механізму взаємодії суміжних галузей. І - що саме головне - Україна не забезпечила собі перших місць у світі за тривалістю життя її населення. А це, мабуть, найбільш комплексний показник ефективності суспільного виробництва взагалі і АПК зокрема

1. Вихід із становища, яке склалося в АПК, вбачається насамперед в удосконаленні економічного механізму господарювання, уведення для сільськогосподарських товаровиробників нехай і жорстких, але певних “правил гри”, які забезпечували б для тих, хто нормально працює, хоча б мінімум умов простого відтворення.
2. Треба зменшити фактичний податковий прес на товаровиробника завдяки уведенню основного податку на землю й на прибуток.
3. Потрібно, щоб економічний механізм для АПК був системний, постійний і відомий хоча б на кілька років.

4. Важливим є створення ринкової інфраструктури: бірж, торгових будинків, брокерських і дилерських контор, земельного банку. Ці установи повинні терміново замінити зруйновану систему збуту сільськогосподарської продукції та постачання матеріально-технічних засобів.

Перехід України до ринкових відносин вимагає в аграрно-промисловому комплексі розробки нових підходів до стратегії аграрної політики, спрямованої на формування продовольчої безпеки країни, пріоритетність розвитку сільського господарства, докорінну перебудову економічних, соціальних та правових відносин в аграрній сфері, свободу підприємництва та конкуренції.

Розвиток саме цих господарств повинен стимулюватись вільною конкуренцією на ринку з державними і кооперативними підприємствами, бо його основними завданнями, як відомо, є: виробництво, переробка і збут сільськогосподарської продукції; розвиток підсобної діяльності для раціонального використання природних і трудових ресурсів, земельних угідь, поліпшення їх родючості.

*Науковий керівник: асистент **Марочко С. С***

1. Будаговська С., Кілієвич О. Мікроекономіка і макроекономіка. – Київ: Основи, 2005, с.518.
2. Гальперин В.М., Игнатьев С.М., Моргунев В.И. Микроэкономика. – Санкт-Петербург: Экономическая школа, 2006.
3. Б. Р. Заблудський, М. Ф. Коношко, Т. С. Смовженко Економіка України. – Львів, 2007.
4. Шпичак О. М. Економічні проблеми АПК в умовах формування ринкових відносин.//Вісник аграрної науки №9, 2008.

Економічні проблеми сталого розвитку: матеріали Міжнародної науково-практичної конференції, присвяченої пам'яті проф. Балацького О. Ф. (м. Суми, 24–26 квітня 2013 р.): у 4 т. / за заг. ред. О. В. Прокопенко. – Суми: Сумський державний університет, 2013. – Т. 4. – С. 178-180.